

свободата. Но съ смъртта на Левски, съ вжтрѣшни несъгласия, съ сръбски лъжливи обѣщания и измѣни — вѣрата въ „дѣлото“ сѣкашъ взе да отпада и трѣбваше нова сила да я подеме. Турскитѣ звѣрства растѣха и ставаха сѣ по-грозни и по-грозни. Бурнитѣ облаци, които Ботъовъ видѣ надъ Калоферскитѣ балкани, покриха цѣла България. Априлското възстание извика нови звѣрства. Революционнитѣ комитети работѣха. Народътъ бѣше узрѣлъ за обща революция: трѣбваше да се даде сигнала.

И Христо Ботъовъ изпълни своето обѣщание. Събира той отборъ момци; цѣлъ мѣсецъ и половина се лута да имъ достави дрѣхы и пушки. Въ България ги чакатъ, прашатъ пари, Браца ги вика: най-напрѣдъ тамъ, а отъ тамъ — планътъ е готовъ. И той телеграфира въ Браила, Бекетъ, Турно-Северинъ: „Посрѣщнете другаритѣ довечера. Азъ трѣгвамъ. Утрѣ идатъ още момчета“.

Великиятъ день идва. Отъ утрѣ той нѣма вече жена и дѣте, нѣма вече майка: отъ утрѣ той има само Родината, която го гледа отъ върховетѣ на Балкана, отъ широкитѣ едва зазеленѣли сѣверни и тракийски полета.

На 14 май той прави прѣгледъ на силитѣ си: той ще оправдае нейнитѣ надежди.

Слѣдъ това той отива да види отъ толкова дни невиджани майка, сирота жена и чедо.

Букурещъ е сжщиятъ грохналъ старецъ. Захладява се. Майката посрѣща своя синъ, безъ да знае отдѣ той иде и на кждѣ заминава. Тя го пригрѣща. Въ тоя мигъ тя не знае, че пригрѣща цѣла България, съ нейнитѣ борби и надежди, събрани въ бурната душа на нейния синъ.

— Сине!